

Джос Стърлинг

Превод от английски
Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Stealing Phoenix*

Copyright © 2011 by Joss Stirling

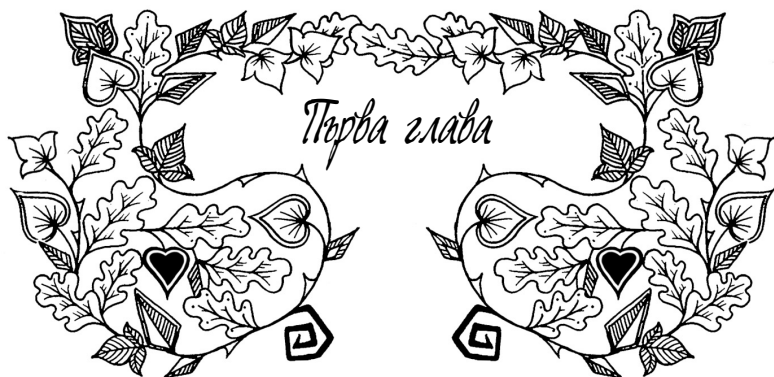
The moral right of the author has been asserted.

Stealing Phoenix was originally published in English in 2011. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Юлия Чернева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013
ISBN 978-954-27-1026-4

Момчето изглеждаше идеална мишена. Стоеше най-отзад в група, която разглеждаше Олимпийския стадион в Лондон. Беше съсредоточил вниманието си върху строителните машини, които пъпеха нагоре по огромната рампа към входа за атлетите, и не забелязваше, че крадецът го наблюдава. Стадионът беше почти готов и приличаше на гигантска супена чиния, забучена в метален гевгир върху зелена покривка за маса. Оставаше да се направи само художественото оформление и да се сложат финалните щрихи, преди хора от целия свят да пристигнат за Игрите. Други от Общността работеха на строежа и ме бяха научили как да се промъквам през засилената охрана. Бях идвала тук два пъти, защото туристи като тези студенти бяха лесни жертви за обирание. Имах достатъчно време да огледам жертвата и нямаше много хора, които да попречат на приближаването ми. Ако плячката беше богата, можех да си почивам до края на деня, да отида в любимото си свърталище в местната библиотека и да не се тревожа за последиците, ако се прибера с празни ръце.

Приклеknала зад спрял базер, аз изучавах мишената. Сигурно трябваше да оберa това момче – никой друг не

беше толкова висок и не приличаше повече на снимката, която ми бяха показали. Той имаше гарвановочерна коса, слънчев загар на кожата, самоуверена поза и такъв вид, сякаш не би му липсвал мобилният телефон или портфейлът. Вероятно имаше застраховка или родители, които да вземат мерки и незабавно да компенсират загубата му. Това ме накара да се почувствам по-добре, защото не крадах по своя воля, а го правех, за да оцелявам. Не виждах добре лицето му, но той имаше разсеяния вид на човек, чиито мисли често са другаде – пристъпваше от крак на крак и не гледаше къде вървят останалите, докато екскурзоводката сочеше особеностите на Олимпийския парк. Приех това като добър знак, защото мечтателите бяха отлични мишени и реагираха твърде бавно на обир. Момчето носеше дълги до коленете сивокафяви панталони и тениска с надпис „Рикънридж рафтинг в разпенена река“ на широките му рамене. Изглежда, спортуваше, затова трябваше да внимавам. Вероятно нямаше да мога да избягам, ако той хукнеше да ме гони. Стенах връзките на обехтелите си кецове, надявайки се, че ще издържат.

Къде ли гържеше ценностите си? Отместих се малко и видях, че на рамото му е праметната раница. Сигурно бяха там.

Измъкнах се от скривалището си. Надявах се, че се сливам с тълпата със срязаните си джинси и тениска без ръкави – най-хубавите ми и най-нови дрехи, които миналата седмица бях откраднала от „Топ Шоп“. Един от недостатъците ми беше, че за да направя успешен удар, трябваше да работя близо до взетата на прицел група. Това беше най-рискованата част. Бях се подготвила, като носех платнена торба, която бях отмъкнала от бутик в Ковънт Гардън, каквито купуват туристите като сувенир, с надпис London Calling, изрисуван с худо-

жествени графити. Бях убедена, че мога да мина за богата посетителка като тях, ако възприемеха орфаните ми кецове за умишлено модно изявление, но не бях сигурна дали изглеждам достатъчно интелигентна за тяхната група. Според източника ми те бяха от Лондонския университет и участваха в конференция, организирана от факултета по екология или някакво друго научно нещо. Бях ходила на училище много малко и се образовах с неофициални уроци от другите в Общността и онова, което четях в библиотеките, затова не можех да говоря по темата, ако някой ме предизвикаше.

Разпуснах косата си, пуснах два дълги черни кичура пред лицето си, за да се скрия по-добре от камерата за наблюдение на стената на десетина метра от мен, и се приближих до две момичета, които стояха на метър от мишената ми. Те бяха облечени с къси панталони и тениски без ръкави като мен, въпреки че бледото лице на русокосата издаваше, че това лято тя е прекарала повече време на затворено от мен. Другата имаше три обеци на ухото, които се надявах, че правят моите пет малко по-незабележими. Те ме погледнаха и после се усмихнаха предпазливо.

- Здравейте. Съжалявам, че закъснях - прошепнах. Бяха ме инструктирали, че те не се познават много добре, тъй като бяха пристигнали за конференцията едва снощи. - Пропуснах ли нещо интересно?

Момичето с обещите ми се ухили.

- Ако харесваш ливади с диви цветя. Засадили са мястото с плевели, поне така би ги нарекъл гядо ми. - Тя имаше акцент от дълбокия американски Юг, преливащ от захар и магнолия. Косата ѝ беше сплетена на стегнати, прилепнали за главата плетки, които ме накараха да изтръпна от болка само като ги гледах.

Русокосата се наведе към мен.

- Не я слушай. Интересно е. - Тя също имаше акцент - може би скандинавски. - Използват мембрана от лек полимер за покрива. Играх си с формулата в лабораторията миналия семестър. Ще бъде любопитно да се види дали ще издържи.

- Да, това наистина е... страхотно. - Те вече ме уплашиха. Очевидно бяха гениални и пак изглеждаха добре.

Екскурзоводката се придвижи и ние тръгнахме нагоре по рампата на самия стадион. Въпреки причината да съм тук, не можах да не изпитам вълнение, че вървя по пътя на Олимпийския огън. Не че някога съм присъствала на запалването му. Мечтите ми да спортувам така и не се сбъднаха. Освен ако Олимпийският комитет не решише да пощурее и да въведе медал за крадци. Тогава може би щях да имам шанс. Познавах въодушевлението от успешния обир, елегантното промъкване и ловко бягство. И за това се изискват същите умения като да обикаляш стадиона по писта, нали? Да, аз бях златен медалист в моята дисциплина.

Докато жизнерадостната екскурзоводка размахваше чадъра си, за да ни насърчи да я следваме, ние навлязохме в огромното овално пространство на стадиона. Еха. Не бях отивала толкова далеч по време на предишните си посещения там. В главата си чух отзвук на въодушевените тълпи. Редици празни места, изпълнени със сенки, чакаха зрителите. Не бях разбрала, че бъдещето също крие своите презраци, така като го прави миналото, но сега ясно можех да ги усетя. Енергията се носеше на вълни във времето дори в това спокойно юлско утро в сряда.

Напомних си да се съсредоточа върху работата и се промъкнах по-близо до момчето. Сега го видях в профил. Той имаше лице, каквото виждаш в списанията за момичета, до манекенки, прелестни като него. Природата го беше надарила щедро - изящно изваян нос, небрежно под-

стригана мастиленочерна коса, която изглеждаше добре, колкото и да беше разрошена, черни вежди и невероятно красиви скули. Не виждах очите му, защото носеше слънчеви очила, но се обзалагах, че са големи, изпълнени с чувства и шоколаденокафяви. О, да, той беше прекалено хубав, за да е истински, и аз го мразех заради това.

Хванах се, че го гледам гневно, и се изненадах от реакцията си към него. Защо реагирах така? Обикновено не изпитвах нищо към жертвите си, освен лека вина, че съм избрала точно тях. Винаги се опитвах да избирам хора, на които зазубата няма да се отрази чувствително. Бях нещо като Робин Худ. Доставкаше ми удоволствие да надхитря богатите мишени, но не исках никога да страда от обирите ми. Шерифът на Нотингам имаше придобити нечестно данъци, а тези хора имаха застраховка от мултинационални компании и всъщност те ограбваха бедните. Аз не бях като тях и не обирах вдовци и сираци, нали? Те получаваха компенсации. Поне така си мислех, докато планирах джебчийските си удари. Задачата ми сега беше малко по-различна, защото действах по заповед. Рядко ме караха да крада от определена мишена, но изпитах облекчение, когато видях, че момчето изглежда така, сякаш е осигурено до шията. Нито той, нито аз бяхме избрали това, затова нямаше смисъл да се настройвам срещу него. Не го беше заслужил с нищо – просто си стоеше там, спретнат, чист и съсредоточен, докато аз бях безнадеждно бедствие.

Екскурзоводката остроумно обясняваше как сегалките са направени така, че да могат да се махат. Сякаш ми пукаше за Олимпийското наследство. Не бях убедена, че ще видя следващия месец, още по-малко идните десет години. По маршрута за летище „Хийтроу“ избуча самолет, който остави бяла дуря в лятното небе. Момчето погледна нагоре и аз пристъпих към действие.

Възползвах се от достъпа до мисловните им схеми, които се въртяха като красиви калейдоскопи и непрекъснато се променяха, и после...

Спрях времето.

Е, не съвсем, но такова чувство имам, когато упражнявам моята дарба. Всъщност замразявам възприятията, за да не забележи никой, че времето минава. Затова са ми необходими малки групи в затворени места. Други може да забележат какво става, ако група хора изведнъж застигат в една поза като восъчните фигури в музея на Магам Тюсо. Това е малко като да те приспят с упойка и после отново да се събудиш, или поне така ми казаха, когато изпробвах способностите си пред другите в Общността – нещо като мой дом, въпреки че по-често ми приличаше на зоологическа градина.

Всички в Общността сме саванти – хора със свръхчувствителни възприятия и способности. Савантите съществуват само защото от време на време се ражда човешко същество с дарба. Едно особено измерение в мозъка им дава възможност да правят неща, за които другите могат само да мечтаят. Някои от нас могат да премесват предмети със силата на ума си – това се нарича телекинеза. Познавам няколко, които могат да ти кажат гали говориш с мислите си – телепатия. Има и един човек, който може да обърква мислите в главата ти и да те принуждава да правиш каквото той иска. Начините, по които се развиват способностите на савантите, са много и различни, но никой не притежава дарба като моята. Предпочитам да е така, защото се чувствам изключителна.

Малката група от десетина студенти и екскурзоводката замръзнаха на местата си. Ръката на скандинавското момиче спря в косата ѝ, а едно азиатско момче застигна с отворена уста, докато кихаше.

Вижте ме само. Мога дори да лекувам настинки.

Бързо претършувах раницата на мишената и попаднах на злато. Той имаше айпад и айфон. Това беше прекрасна новина, защото и двете се скриват лесно и струват скъпо на черния пазар, почти колкото в магазина. Почувствах познатата тръпка на победа и трябваше да устоя на изкушението да направя снимка на студентите, както стоят неподвижно – осемнайсетгодишни, заловени да си играят на живи статуи. Опитът ми подсказа, че ще платя за победоносното си лекуване със съкрушително главоболие, ако ги задържа така повече от двайсет-трийсет секунди. Натърках плячката в голямата си платнена торба и нагласих раницата на раменете на момчето точно както си беше. Добра съм в детайлите. Сега обаче стоях твърде близо, почти го бях презърнала, и видях очите му под слънчевите му очила. Сърцето ми спря, когато съзрях изражението му. Не беше безизразният, изцъклен поглед, който обикновено имаха жертвите ми. Това момче някак съзнаваше какво става и очите му блестяха от гняв.

Той не можеше да се бори с гарбата ми, нали? Досега никой не го беше правил. Нито дори най-силните саванти в Общността бяха успявали да отблъснат атаката ми на замразяване. Бързо смених фокуса, за да се възползвам от способностите си и да проверя каква е мисловната му схема с моето шесто чувство. Мога да виждам мозъчните вълни на хората, нещо като ореол около слънцето, или по-скоро, все едно човекът стои пред вечно променящия се калейдоскоп на душата си. Можеш да разбереш много неща от цветовете и схемите, дори да зърнеш мислите. Мислите на това момче не бяха спрели в последната точка, преди да нанесе удара си, което би изглеждало като абстрактен ореол от сини оттенъци, преплетени с цифри и букви. Мозъкът му все още рабо-

меше, по-бавно, но определено беше буген. Короната се промени в червения спектър и сега сред пламъците се рече моето лице.

Да му се не види.

Зарязах опита си да гръпна докрай ципа на раницата му и хукнах към изхода на стаиона. Усещах как силата ми да ги държа неподвижни се изплъзва като пясък, който изтича от гръното на скъсан чувал, много по-бързо от обикновено. Нещо в мен крещеше, че това не може да се случва, защото бях изключително добра. Дарбата ми да сковавам умове беше едно от нещата, които бяха останали абсолютно надеждни през всичките други безумия, които представляваше моят живот. Уплаших се до смърт, че тази способност вече не ми се удава. Ако беше така, с мен беше свършено.

Левият ми кец шляпна петата ми, докато бягах от стаиона. Проклетата връзка се беше скъсала. Отпращих се към багера, заг който първоначално се бях скрила. Ако стигнех дотам, щях да се измъкна и да легна на тревата на ливадата с диви цветя. Оттам щях да допльзя по корем до подземния бетонен канал, през който бях влязла в стаиона.

Подметката ми се подхлъзна върху неравност на земята и аз изгубих кеца до рампата, но бях твърде паникьосана, за да го взема. Никога не правя такива грешки. Когато крада, винаги влизам и излизам, без да оставям следи. Стигнах до багера. Сърието ми гумкаше в гърдите като гърмящи през усилвател басови звуци. Връзката прекъсна и аз разбрах, че останалите студенти отново ще бъдат в съзнание. Но дали момчето беше успяло да отблъсне вцепеняващата ми атака и да ме проследи?

Шумът на строежа продължаваше без прекъсване. Не се чува викове или изсвирвания. Надзърнах иззад колелото на багера. Момчето стоеше на върха на рампата и

оглеждаше Олимпийския парк. Не вдигаше връва, не настояваше да ме търсят и не се обаждаше на полицията, а само гледаше. Това ме уплаши още повече. Не беше нормално.

Нямах време да разсъждавам. Тръгнах сред високите треви и намерих пътеката, която вече бях направила в ливадата и която трябваше да ме отведе на безопасно място. В тази част на строежа имаше по-малко камери за наблюдение и няколко скришни места, ако ги знаеш къде са, затова биха ме открили по-трудно. Все още можех да се измъкна.

Легнах по корем, прехвърлих торбата отстрани на тялото си и за момент се отпуснах на земята. Агренилът все още тътнеше във вените ми като влакче на метрото. Догади ми се. Бях възмутена от себе си заради непрофесионалната си паника и ужасена от случилото се, но нямах време да мисля за това. Трябваше да стигна до улицата и да се отърва от откраднатите вещи.

Това ми напомни, че все още притежавам две много ценни неща, и аз докоснах чантата си. Беше топла, не, направо гореща. Бръкнах вътре, за да проверя какво не е наред. Глупава постъпка.

Телефонът и таблетът избухнаха в пламъци.

Облях се в пот, издърпах ръката си и хвърлих торбата. Пръстите ми пареха агски и цялата ми ръка сякаш беше обгорена. Помъчих се да не обръщам внимание на болката. Не можех да видя колко лошо е положението, защото сега цялата торба гореше и изпращаше към небето димен сигнал, показващ точно къде е крадецът. Запрепъвах се и хукнах слепешката към оградата, охкайки от болка. Трябваше да потоня във вода ръката си. Вече не ми пукаше дали някой ще ме види. Трябваше да се измъкна оттам.

Повече с късмет, отколкото по правилна преценка, аз намерих бетонния канал и пролуката в оградата. Про-

мъкнах се през телта. Косата ми се закачи и се наложи да я дръпна силно, за да се освободя. Това добави още едно нараняване към нарастващия ми списък. И после, куцайки и притискайки ръката си до гърдите, аз се отправих по незастроените площи към гара Стратфорд, за да се скрия сред тълпите на перона.